

Sygn. akt II UK 210/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku A. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o prawo do emerytury pomostowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 września 2013 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego organu na rzecz ubezpieczonego kwotę
120 zł (sto dwadzieścia zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...], po rozpoznaniu apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. od wyroku Sądu Okręgowego w G. VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wydanego z odwołania ubezpieczonego A. Z. od decyzji organu rentowego z dnia 26 października 2011 r. odmawiającej mu przyznania prawa do emerytury pomostowej, zmienił wyrok tego Sądu w jego punkcie 1 w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej od 1 września 2011 r. i oddalił apelację w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że ubezpieczony spełnia przesłanki do ustalenia mu prawa do emerytury pomostowej wynikające z ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), w szczególności wymóg posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych i zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji jedynie w zakresie daty przyznania tego świadczenia. Przypadające przed dniem 15 listopada 1998 r. okresy zatrudnienia obywateli polskich za granicą u pracodawców zagranicznych, o ile opłacano za nich składki na ubezpieczenie społeczne w Polsce, są okresami składkowymi (art. 6 ust 2 pkt 1d ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Z zaświadczenia wystawionego przez M. [...] Sp. z o.o. w G. z dnia 7 listopada 2011 r. wynika, że ubezpieczony w niezaliczonych przez organ rentowy okresach stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał osobiście pracę podporządkowaną członka załogi statku morskiego w żegludze międzynarodowej, a zatem świadczył pracę na podstawie stosunku pracy w szczególnych warunkach, o której mowa w poz. 23 wykazu takich prac załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych. W konsekwencji pracę w spornych okresach należy doliczyć do jego stażu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, która łącznie wyniosła ponad 15 lat.

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił naruszenie art. 49 i art. 51 w związku z art. 2 pkt 2 i pkt 3 oraz art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wskutek przyjęcia, że wnioskodawca „spełnił wymóg posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych, uwzględniając okresy pracy wykonywanej za pośrednictwem M. [...] Sp. z o.o. w G. u armatorów zagranicznych”, i nabył prawo do emerytury pomostowej. Zdaniem skarżącego, za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, „czy wobec treści art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 51 i 49 ustawy emeryturach pomostowych można zastosować te przepisy w przedmiotowej sprawie i zaliczyć do okresów pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, okres pracy marynarza, wykonywanej u armatora zagranicznego, do której został skierowany przez pośrednika, a nie płatnika będącego pracodawcą i czy taki

marynarz jest w kręgu podmiotów uprawnionych do ubiegania się o emeryturę pomostową na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych”. Zachodzi też potrzeba wykładni przepisów prawa materialnego. Skarżący wniósł uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę ubezpieczony wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione w orzecznictwie, które cechujące się nowością, a jego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, Lex nr 180 841). Jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w spornej kwestii prawnej we wcześniejszych orzeczeniach, a w skardze nie zawarto argumentacji uzasadniających zmianę tego poglądu, to nie ma procesowej potrzeby jego ponownego wyjaśniania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS – wkładka z 2003 r., nr 13, poz. 5).

Skarżący utrzymuje, że w sprawie istnieje potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego dotyczącego możliwości zaliczenia do okresów pracy w

warunkach szczególnych okresu pracy marynarza u armatora zagranicznego, co w konsekwencji skutkowało stwierdzeniem, że nabył prawo do emerytury pomostowej. Wbrew twierdzeniu skarżącego analiza zagadnienia przedstawionego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania została dokonana w wyrokach Sądu Najwyższego: z 30 sierpnia 2001 r., II UKN 500/00 (OSNP 2003 nr 10, poz. 258), z 27 kwietnia 2010 r., II UK 328/09 (OSNP 2011 nr 19-20, poz. 261), z 12 marca 2010 r., II UK 286/09 (OSNP 2011 nr 17-18, poz. 237) oraz z 25 czerwca 2010 r., II UK 76/10 i z 1 czerwca 2010 r., II UK 5/10 (dotychczas niepublikowanych). W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy konsekwentnie przyjmuje, że okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach u pracodawcy zagranicznego na podstawie skierowania upoważnionej polskiej instytucji kierującej pracowników do pracy za granicą, za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w Polsce, mogą być uznane za składkowe okresy ubezpieczenia na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, natomiast począwszy od tej daty, okresy zatrudnienia u pracodawców zagranicznych mogą być uznane za składkowe okresy podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w Polsce, jeżeli zostały opłacone składki - art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2010 r., II UK 329/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 262). Powołane orzeczenia zapobiegają powstawaniu ewentualnych rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych w przyszłości, a skarżący nie wskazał żadnych judykatów, które mogłyby świadczyć o utrzymywaniu takich rozbieżności w orzecznictwie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o kosztach na podstawie art. 98 k.p.c.